

Het Boek Daniël - Nummer Vierenzeventig

Onthulling van de profetische puzzel: Ezechiëls gruwelen, de kerk van de laatste dag en het merkteken van het beest

Jeff Pippenger

2024-02-07

De vier gruwelen van Ezechiël, hoofdstuk acht, leiden ertoe dat de leiding van Gods Laodiceïsche gemeente van de laatste dagen zich neerbuigt voor de zon en aldus het merkteken van het beest ontvangt. Het volgende hoofdstuk, dat hetzelfde visioen is, toont degenen in Gods gemeente van de laatste dagen die het zegel van God ontvangen. Zuster White deelt ons mee dat de verzegeling van Ezechiël, hoofdstuk negen, dezelfde is als de verzegeling die in Openbaring, hoofdstuk zeven, wordt voorgesteld. God oordeelt een natie in haar derde en vierde generatie, en de vier gruwelen van Ezechiël duiden de vier generaties van opstand aan die in 1863 begonnen, toen het Laodiceïsche adventisme een vervalsing invoerde van de twee tafelen van Habakuk, die gegeven waren als een symbool van de verbondsverhouding tussen God en Zijn volk, evenals de twee tafelen van de Tien Geboden gegeven waren bij het begin van het oude Israël.

Aärons gouden kalf was een vervalst beeld, het symbool van opstand dat geopenbaard werd juist op het moment dat God de twee tafelen voortbracht die een waarachtig beeld der jaloersheid vertegenwoordigen. Aärons gouden kalf was een voorafbeelding van de vervalste kaart van 1863, die de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig uit de boodschap had verwijderd, samen met andere tijdsprofetieën. Zo richtte het Laodicese adventisme reeds in het allereerste begin van zijn geschiedenis een beeld der jaloersheid op, zoals Aäron had gedaan aan het begin van de geschiedenis van het oude Israël, en zoals Jerobeam had gedaan aan het begin van de geschiedenis van het noordelijke koninkrijk Efraïm.

De „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig was de eerste tijdsprofetie die Miller ertoe werd gebracht te verstaan, en het was het eerste juweel van de profetische tijd dat terzijde werd gesteld in de opstand van 1863. 1863 markeerde het begin van het bedekken van de juwelen uit Millers droom en de invoering van valse juwelen en munten. De „zeven tijden” was de hoeksteen die de bouwlieden verwierpen. In 1863 waren het degenen die de bouwlieden van de Milleritische tempel waren geweest, die de hoeksteen van de „zeven tijden” terzijde stelden, maar in de laatste dagen is die steen nu tot hoofd des hoeks geworden. Die steen vertegenwoordigde de Rots der eeuwen, en hij werd ook voorgesteld door de dag die de Heere gemaakt had, want hij was een symbool van de sabbatsrust voor het land. In 1844 bestrafte het Milleritische adventisme Jerobeams valse stelsel van aanbidding en scheidde het zich af van „de vergadering der spotters”, die zich over de eerste teleurstelling hadden „verblijd”.

De bouwers werd opgedragen nooit terug te keren naar „de vergadering der spotters”, zoals de Judese profeet was opgedragen naar Jeruzalem terug te keren langs een andere weg dan die welke hem naar 1844 had geleid. De weg die hem naar 1844 had geleid, was de weg waaruit hij was voortgekomen, namelijk het protestantisme, en in die geschiedenis was het protestantisme afvallig

protestantisme geworden. De bouwers werd geboden nooit terug te keren naar „de vergadering der spotters”, en hun werd opgedragen hun voedsel niet te eten en hun water niet te drinken. De bouwers hadden in 1840 het kleine boek gegeten dat in de hand van de engel was, en dat voedsel was zoet in hun mond.

Het eten en drinken van profetie stelt de methodologie voor die gebruikt wordt om de Bijbel te bestuderen. Aan de Millerieten werd een specifieke wijze gegeven om Gods Woord te bestuderen, en die regels brachten een totaal andere bijbelse boodschap voort dan de theologen van het afvallige protestantisme en het katholicisme met hun verdorven methodologie voortbrachten. De bouwers, die ook de Judese profeet zijn, mochten niet terugkeren om te eten of te drinken van de methodologie van hetzij het afvallige protestantisme, hetzij het katholicisme. De Judese profeet deed juist dat, en identificeerde aldus dat het Laodiceïsche adventisme juist dat zou doen in 1863; want in 1863 gebruikten zij de theologische argumenten van het afvallige protestantisme om Millers toepassing van de „zeven tijden” te verwerpen, en zo richtten zij Aarons en Jerobeams beelden der jaloezie op. Toen was de eerste generatie van het Laodiceïsche adventisme begonnen.

Nadat de profeet uit Judea met Jerobeam in aanraking was gekomen, begon hij aan zijn terugreis naar Judea, maar hij bereikte het nooit. De profeet vertegenwoordigt het Laodiceaanse adventisme, dat volgens de inspiratie in 1856 in de Milleritische beweging is binnengedrongen. Zuster White is nooit teruggekomen op haar identificatie van het adventisme als Laodicea, en er is geen bijbels bewijs dat Laodicea ooit verandert. Er zijn individuen die hun eigen persoonlijke Laodiceaanse ervaring verlaten, maar als kerk zal Laodicea uit de mond van de Heer worden uitgespuwd, want Laodicea betekent “een geoordeeld volk”. Het adventisme gebruikt die definitie om te beweren dat het de kerk vertegenwoordigt die bestaat gedurende de periode van het oordeel in het hemelse heiligdom. In hun blindheid erkennen zij het Onderzoekend Oordeel als element van de betekenis van Laodicea, maar kunnen zij het Uitvoerend Oordeel, dat duidelijk in hun naam wordt weergegeven, niet zien.

En schrijf aan de engel van de gemeente der Laodicensen: Dit zegt de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige, het Begin van de schepping Gods: Ik ken uw werken, dat gij noch koud zijt noch heet. Och, waart gij maar koud of heet! Daarom, omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Omdat gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan niets gebrek; en gij niet weet dat gij ellendig zijt en jammerlijk en arm en blind en naakt. Openbaring 3:14–17.

De Judese profeet wordt uiteindelijk begraven bij de valse profeet die hem ertoe heeft misleid van zijn brood te eten en van zijn drank te drinken. Zij eindigen beiden in hetzelfde graf, en de leugenachtige profeet van Bethel (de namaakkerk) noemt hem zijn broeder wanneer hij sterft.

Nu woonde er een oude profeet in Bethel; en zijn zonen kwamen en vertelden hem al de daden die de man Gods die dag in Bethel had verricht; ook de woorden die hij tot de koning had gesproken, vertelden zij aan hun vader. En hun vader zei tot hen: Welke weg is hij gegaan? Want zijn zonen hadden gezien welke weg de man Gods gegaan was, die uit Juda gekomen was. En hij zei tot zijn zonen: Zadel mij de ezel. Toen zadelde zij hem de ezel, en hij reed daarop, en ging de man Gods achterna, en vond hem zittende onder een eik; en hij zei tot hem:

Zijt gij de man Gods die uit Juda gekomen is? En hij zei: Ik ben het. Toen zei hij tot hem: Kom met mij naar huis en eet brood. Maar hij zei: Ik kan niet met u terugkeren, noch met u meegaan; ook zal ik met u in deze plaats geen brood eten noch water drinken; want door het woord des Heren is tot mij gezegd: Gij zult daar geen brood eten en geen water drinken, en niet terugkeren langs de weg waarlangs gij gekomen zijt. Hij zei tot hem: Ook ik ben een profeet, gelijk gij; en een engel heeft tot mij gesproken door het woord des Heren, zeggende: Breng hem met u terug naar uw huis, opdat hij brood ete en water drinke. Maar hij loog tegen hem. Zo keerde hij met hem terug, en at brood in zijn huis en dronk water. En het geschiedde, toen zij aan tafel zaten, dat het woord des Heren kwam tot de profeet die hem had teruggebracht; en hij riep tot de man Gods die uit Juda gekomen was, zeggende: Zo zegt de Here: Omdat gij tegen de mond des Heren ongehoorzaam zijt geweest en het gebod niet hebt onderhouden dat de Here, uw God, u geboden had, maar teruggekeerd zijt en brood hebt gegeten en water gedronken in de plaats waarvan de Here tot u gezegd had: Eet daar geen brood en drink geen water; uw dode lichaam zal niet komen in het graf uwer vaderen. 1 Koningen 13:11–22.

De boodschap van de tweede engel bestond in de zomer van 1844 hierin, dat werd vastgesteld dat de protestantse kerken gevallen waren en dochters van het katholicisme waren geworden. Het adventisme van de Millerieten had mannen en vrouwen opgeroepen die kerkgenootschappen te verlaten, want daarin te blijven betekende geestelijke en eeuwige dood. De leugenachtige profeet van Bethel vertegenwoordigt het godsdienstige stelsel dat door Jerobeam in Bethel werd ingesteld. Het was een stelsel dat een beeld voor het beest oprichtte, en het beest dat werd nagevolgd is het beest van het katholicisme. De protestanten bleven zich als protestanten identificeren, maar zij bleven ook de dag van de zon onderhouden als de dag van aanbidding, hetgeen het merkteken is van het gezag van het katholicisme.

De protestanten beweren protestanten te zijn, hoewel de enige definitie van protestant is tegen Rome te protesteren, en daarin is hun belijdenis een beeld van de Roomse kerk, want zij belijdt een christelijke instelling te zijn, hoewel zij voor die aanspraak geen enkele bijbelse rechtvaardiging heeft. Haar aanspraak is gegrond op het lege gezag van overlevering en gewoonte, hetzelfde valse gezag waarvan het protestantisme zich bedient wanneer het beweert protestants te zijn. Het is dezelfde redenering die Zevendedagsadventisten heeft verblind om te geloven dat zij als Laodicenzen nog steeds in een veilige verbondsverhouding verkeren. Het is hetzelfde valse gezag dat het oude Israël verkondigde toen het zei: „Des HEEREN tempel, des HEEREN tempel zijn wij.”

“De waarschuwing werd door het Joodse volk niet ter harte genomen. Zij vergaten God en verloren hun hoge voorrecht als Zijn vertegenwoordigers uit het oog. De zegeningen die zij hadden ontvangen, brachten de wereld geen zegen. Al hun voorrechten eigenden zij zich toe tot hun eigen verheerlijking. Zij beroofden God van de dienst die Hij van hen eiste, en zij beroofden hun medemensen van godsdienstige leiding en een heilig voorbeeld. Zoals de inwoners van de wereld vóór de zondvloed volgden zij iedere ingeving van hun boze hart. Zo deden zij de heilige dingen als een klucht voorkomen, zeggende: ‘Des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn deze’ (Jeremia 7:4), terwijl zij tegelijkertijd Gods karakter verkeerd voorstelden, Zijn naam onteerden en Zijn heiligdom verontreinigden.”

„De pachters aan wie de zorg voor de wijngaard van de Heer was toevertrouwd, waren ontrouw aan hun rentmeesterschap. De priesters en leraars waren geen trouwe onderwijzers van het volk. Zij hielden hun de goedheid en barmhartigheid van God en Zijn aanspraak op hun liefde en dienst niet voor. Deze pachters zochten hun eigen eer. Zij verlangden zich de vruchten van de wijngaard toe te eigenen. Hun streven was het de aandacht en hulde op zichzelf te vestigen.” Verhalen om te overdenken van Christus, 292.

In 1863 eindigde de beweging van de Millerieten, maar zij had in 1856 reeds opgehouden een beweging van Filadelfianen te zijn. De verwerping van de boodschap van Mozes (de “zeven tijden”), die door Elia (William Miller) was gebracht, werd verworpen, en die verwerping was gebaseerd op de methodologie van de leugenachtige profeet van Bethel. 1863 was het einde van vijftenzestig jaren die in 1798 waren begonnen, en was het einde van de profetie van Jesaja, hoofdstuk zeven.

En het geschiedde in de dagen van Achaz, de zoon van Jotham, de zoon van Uzzia, koning van Juda, dat Rezin, de koning van Syrië, en Pekah, de zoon van Remalia, koning van Israëel, optrokken naar Jeruzalem om daartegen oorlog te voeren, maar zij konden het niet overheersen. En aan het huis van David werd bericht: Syrië heeft zich verbonden met Efraïm. Toen beefde zijn hart, en het hart van zijn volk, zoals de bomen van het woud beven voor de wind. Toen zei de HEERE tot Jesaja: Ga nu uit, Achaz tegemoet, gij en uw zoon Sear-Jaschub, aan het einde van de watergang van de bovenste vijver, aan de weg van het veld van de voller; en zeg tot hem: Wees op uw hoede en blijf rustig; vrees niet en laat uw hart niet week worden vanwege die twee stompjes van rokende vuurbrandhouten, vanwege de brandende toorn van Rezin en Syrië, en van de zoon van Remalia. Omdat Syrië, Efraïm en de zoon van Remalia kwaad tegen u beraamd hebben, door te zeggen: Laat ons optrekken tegen Juda, het benauwen, er voor ons een bres in slaan en in zijn midden een koning aanstellen, namelijk de zoon van Tabeal — zo zegt de Heere HEERE: Het zal niet standhouden en het zal niet geschieden. Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijftenzestig jaar zal Efraïm verbreizeld worden, zodat het geen volk meer is. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorwaar, dan zult gij niet bevestigd worden. Jesaja 7:1–9.

De vijftenzestigjarige profetie van vers acht geeft aan dat „binnen” de periode van vijftenzestig jaar het noordelijke koninkrijk van de tien stammen in gevangenschap zou worden weggevoerd. Het visioen werd opgetekend in het jaar 742 v.Chr., en negentien jaar later, in 723 v.Chr., werd Efraïm verstrooid en door de Assyriërs in gevangenschap weggevoerd. In 677 v.Chr., aan het einde van de vijftenzestig jaar, werd koning Manasse gevangengenomen en naar Babylon gevoerd. Het beginpunt in 742 v.Chr. markeert een burgeroorlog tussen het noordelijke koninkrijk en het zuidelijke koninkrijk van Israëel, evenals 1863 juist het middelpunt markeert van de Burgeroorlog in de Verenigde Staten tussen het Noorden en het Zuiden. De profetie werd door Jesaja verkondigd in het letterlijke heerlijke land (Juda), en de profetie van 1863 werd vervuld in het geestelijke heerlijke land (de Verenigde Staten).

Er zijn drie markeerpunten binnen de profetie van vijftenzestig jaar. Op de burgeroorlog van 742 v.Chr. volgt negentien jaar later de verstrooiing van het noordelijke koninkrijk, in 723 v.Chr. Aan

het einde van de vijfenzestig jaar werd het zuidelijke koninkrijk verstrooid. De profetie, met inbegrip van haar begin en haar einde, vertegenwoordigt beide „verontwaardigingen” van God tegen de noordelijke en zuidelijke koninkrijken, en aan die twee verontwaardigingen gaan op hun beginpunten negentien jaar vooraf, waarna zij vervolgens worden gevolgd door nog eens negentien jaar die op hun vervullingen volgen.

De volledige chiasmatische structuur duidt een periode van burgeroorlog tussen noord en zuid aan die het begin en het einde markeert. Te midden van het begin en het einde werden de twee tegenstanders van de burgeroorlog beiden in slavernij weggevoerd, en in de vijfenzestig jaren waarin zij uit hun wederzijds verstrooide toestand van slavernij worden vergaderd tot één natie, komen zij uit bij 1863, de datum van de Emancipation Proclamation, die de slaven bevrijdde. De profetie van een burgeroorlog in het letterlijke Juda eindigt bij de burgeroorlog in het geestelijke Juda, want Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak, want Hij is de Alfa en de Omega.

De geschiedenis van 1863 werd voorgesteld door de geschiedenis van 742 v.Chr., toen de profeet Jesaja samen met zijn zoon een boodschap bracht aan de goddeloze koning van Juda (Achaz). In de passage wordt 742 v.Chr. voorgesteld door het getuigenis van koning Achaz, die koning van Juda was, die de dienst van Gods heiligdom had stilgelegd en zijn hogepriester een model van een Syrische tempel had laten oprichten binnen de voorhoven van Gods aardse heiligdom.

In de geschiedenis van de goddeloze koning Achaz (door de profetie van Jesaja gemarkeerd als 742 v.Chr.) voerde de leider van Jeruzalem de aanbidding van het heidendom (het katholicisme) in in Gods kerk, juist zoals het Laodiceïsche Adventisme terugkeerde tot de methodologie van het afvallige protestantisme om de boodschap van Mozes, die door Elia was gebracht, terzijde te schuiven. In 742 v.Chr. trad Jesaja de goddeloze koning van Juda tegemoet aan het einde van de waterleiding van de bovenste vijver, bij het veld van de voller, en hij bracht zijn zoon met zich mee toen hij dat deed. De naam van zijn zoon was een teken, en toen de profeet uit Juda koning Jerobeam tegemoettrad, gaf hij hem eveneens een teken.

Zie, ik en de kinderen die de HEERE mij gegeven heeft, zijn tot tekenen en wonderen in Israël, van de HEERE der heerscharen, Die woont op de berg Sion. Jesaja 8:18.

De naam van Jesaja's zoon „Shearjashub” betekent: „een overblijfsel zal terugkeren.” Degenen die „terugkeren” en het overblijfsel vormen, zijn zij die tijdens de vertoeftijd op de Heer wachten.

En ik zal de HEERE verwachten, die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal op Hem hopen. Zie, ik en de kinderen die de HEERE mij gegeven heeft, zijn tot tekenen en wonderen in Israël, van de HEERE der heerscharen, die woont op de berg Sion. Jesaja 8:17, 18.

Wanneer Jesaja in 742 v.Chr. in aanraking komt met de goddeloze koning Achaz, vertegenwoordigt hij hen die hebben “gewacht”, want alle profeten spreken over de laatste dagen, en zij die in de laatste dagen “wachten” zijn degenen die de eerste teleurstelling hebben doorgemaakt. Jeremia dacht dat God had gelogen en de regen had ingehouden, en Jesaja meent dat God “Zijn aangezicht voor het huis van Jakob verborgen heeft”, maar Jesaja besluit dat hij op de

HEERE zal wachten en naar de Heere zal uitzien, hetgeen de “wijzen” gedurende de vertoef tijd van het gezicht vertegenwoordigt. Degenen die inderdaad terugkeerden en het kostbare van het verachtelijke scheidten, die Gods mond zouden worden, werden verzegeld en staan daarom in tegenstelling tot hen die het merkteken van het beest ontvangen.

En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en gebroken worden, en verstrikt raken, en gevangen worden. Bind de getuigenis toe, verzegel de wet onder mijn discipelen. En ik zal de HEERE verwachten, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob, en ik zal naar Hem uitzien. Zie, ik en de kinderen die de HEERE mij gegeven heeft, zijn tot tekenen en tot wonderen in Israël, van de HEERE der heirscharen, Die woont op de berg Sion. En wanneer zij tot u zullen zeggen: Raadpleeg hen die een waarzeggende geest hebben, en de tovenaars die piepen en mompelen — moet een volk niet zijn God raadplegen? Zal men voor de levenden de doden raadplegen? Tot de wet en tot de getuigenis! Indien zij niet spreken overeenkomstig dit woord, het zal zijn dat er voor hen geen dageraad is. Jesaja 8:16–20.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Dit zijn niet de woorden van zuster White, maar de woorden van de Heer, en Zijn boodschapper heeft ze aan mij gegeven om ze aan u te geven. God roept u ertoe op niet langer Hem tegen te werken. Er werd veel onderricht gegeven aangaande mannen die beweren christenen te zijn, terwijl zij de eigenschappen van Satan openbaren, en in geest, woord en daad de voortgang van de waarheid tegenwerken, en gewis het pad volgen waarop Satan hen leidt. In hun hardheid van hart hebben zij gezag naar zich toegeëigend dat hun geenszins toebehoort en dat zij niet behoren uit te oefenen. Zegt de grote Leraar: ‘Ik zal omkeren, omkeren, omkeren.’ Mensen zeggen in Battle Creek: ‘De tempel des Heren, de tempel des Heren zijn wij,’ maar zij gebruiken gewoon vuur. Hun harten zijn niet verzacht en onderworpen door de genade van God.” Manuscript Releases, deel 13, 222.